

Sygn. akt II K 25 / 16

2 Ds. 487/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Roman Chorab

Protokolant Judyta Kurmańska

przy udziale Prokuratora (...)

po rozpoznaniu w dniu 05.04.2016 r., 31.05.2016 r., 19.08.2016 r., 25.10.2016 r., 12.12.2016 r., 03.02.2017 r.

sprawy **P. S. (1)**

urodz. (...) w L.

syna F. i M. z d. W.

oskarżonego o to, że:

w nocy z 4 na 5 sierpnia 2015 roku w G., w powiecie (...) z ogródka piwnego baru (...) przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia parasol oznaczony logo browaru (...) o wartości 800 złotych na szkodę Kampanii Piwowskiej,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego P. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, z tym iż przyjmuje wartość skradzionego parasola na kwotę nie większą niż 390 złotych i czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw. i za to na podstawie wyżej powołanego przepisu wymierza mu karę 25 (dwudziestu pięciu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk. i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dn. 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego P. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa i nie wymierza mu opłaty;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. M. kwotę 1344 złotych tytułem obrony z urzędu oskarżonego P. S. (1) oraz dalszą kwotę 309,12 złotych tytułem podatku VAT.

Sygn. akt II K 25/16

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W chwili obecnej P. S. (1) jest 44-letnim stałym mieszkańcem miejscowości U. w gminie G., powiatu (...). Niemniej jednak od kilku miesięcy przebywa on w zakładzie karnym odbywając karę pozbawienia wolności w innej sprawie.

(**dowód:** dane osobowe oskarżonego: P. S. (1) - k. 8 i k. 62v).

W G. Śl. na ul. (...), W. Ż. prowadził w 2015 r. Pub (...) wraz z ogródkiem piwnym. W ogródku tym znajdował się m.in. parasol ogrodowy o średnicy 4 metrów i wysokości ok. 3-4 metrów z logo piwa m-ki (...) P. ten był dzierżawiony przez W. Ż. od (...) S.A. w P., a jego wartość wynosiła 390 złotych netto.

(dowód: protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez W. Ż. – k. 32 ; zeznania świadka W. Ż. - k.63 ; kserokopia faktury VAT – k. 107).

W nocy z 4 na 5 sierpnia P. S. (1) w nieustalony sposób dokonał kradzieży parasola ogrodowego o średnicy 4 metrów i wysokości ok. 3-4 metrów z logo piwa m-ki (...) z terenu Pubu (...) w G. Śl. Następnie parasol ten P. S. (1), wózkiem przewiózł do miejsca zamieszkania P. i M. S. w G. Śl. na ul. (...). Po krótkiej rozmowie z P. S. (2) na podwórzu jego miejsca zamieszkania, P. S. (1) sprzedał P. S. (2) wskazany parasol za kwotę 30 zł.

Następnego dnia P. S. (2) rozłożył ten parasol na podwórzu, wówczas zauważył go sąsiad braci S. o nazwisku W., który jest funkcjonariuszem miejscowego Komisariatu Policji i poinformował P. S. (2), że jest to parasol pochodzący z kradzieży w Pubie (...). Następnie funkcjonariusze policji zabrali wskazany parasol i zwrócili go W. Ż..

(dowód: zeznania świadków: P. S. (2) –k. 38v, M. S. –k. 39v, H. S. –k. 43-44 ; zeznania świadka W. Ż. - k.63).

P. S. (1), w przeszłości był wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa i wykroczenia, przede wszystkim przeciwko mieniu i z tego powodu odbywał też kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym.

(dowód: zapytanie o karalność dotyczące osoby oskarżonego P. S. (1) - k. 16 ; odpisy wyroków oskarżonego P. S. - Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim – k. 17, k.19, k. 20, k. 22, odpisy postanowień Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim – k. 18, k. 21, k. 23).

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym P. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. W złożonych wyjaśnieniach podał, że na początku sierpnia 2015 r. w celach zarobkowych wyjechał do Niemiec. Nie wiedział jednak czy w nocy z 4 na 5 sierpnia 2015 r. był jeszcze w Polsce, a to, że nie ukradł tego parasola może poświadczyć pani K. K. która nie odstępowała go ani na krok, nie wypuszczała nawet do sklepu (k. 10).

Bezpośrednio przed Sądem, przesłuchany w charakterze oskarżonego P. S. (1), również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w postępowaniu przygotowawczym czynu i w całości potwierdził i podtrzymał złożone w tamtym postępowaniu przygotowawczym wyjaśnienia. Dodał, że żadnego parasola nie sprzedawał (...), a w nocy z 4 na 5 sierpnia 2015 r. nie był barze (...) bo całą noc był u pani K. K. (k. 62v)

Sąd zważył co następuje :

Przechodząc do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności do oceny wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) należy wskazać, że jego wyjaśnienie w całości na wiarygodność nie zasługuje.

Sąd doszedł do takiego przekonania, dokonując oceny wyjaśnień osk. P. S. (1) zarówno jako samych jego wyjaśnień, jak i łącznie z oceną mocy dowodowej pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W pierwszej kolejności już same wyjaśnienia osk. P. S. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem rażą brakiem konsekwencji i znacznie się od siebie różnią. Najpierw osk. P. S. twierdził, że w czasie kradzieży nie było go w kraju, później, że nie jest pewny kiedy wyjechał do Niemiec. Przed Sądem zaś stwierdził, że w dzień kradzieży wrócił z Niemiec i całą noc i cztery dni spędził tylko i wyłącznie z panią K. K..

Zdaniem Sądu taka niekonsekwencja spowodowana jest tym, że wyjaśnienia te nie polegają na prawdzie, a odstęp czasowy pomiędzy kiedy były on składane przez oskarżonego spowodował, że oskarżony ten nie potrafił powtórzyć w tym odstępie czasu jednolitej wersji zdarzenia. Co jednak najistotniejsze jego wyjaśnienia stoją w rażącej i oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadków w osobach P. S. (2), M. S. i H. S. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym.

Wszystkie te osoby zgodnie wskazały , że przedmiotowy parasol przyniósł do ich miejsca zamieszkania P. S. (1). Zeznania złożone wówczas przez tych świadków w ocenie Sądu są jasne , logiczne , pełne , a przede wszystkim wzajemnie się ze sobą uzupełniają i potwierdzają tworząc jedną logiczną całość zdarzenia.

Wprawdzie przesłuchana przed Sądem w charakterze świadka , H. S. zeznała , że jej syn dostał ten parasol od mężczyzny o nazwisku (...) oraz wskazała , że nie składała takiej treści zeznań w postępowaniu przygotowawczym jak w protokole , a protokół podpisała nie czytając go. Niemniej jednak , Sąd takim zeznaniom nie dał wiary.

Po pierwsze H. S. , zresztą tak jak i jej dwaj synowie , nie mieli żadnych powodów aby w postępowaniu przygotowawczym jako tego , który przyniósł parasol wskazywać akurat P. S. (1) , po wtóre ich zeznania złożone na policji wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają , wreszcie nie sposób przyjąć , że H. S. składała innej treści zeznania , a inną treść zapisywał protokołujący je funkcjonariusz policji i mało tego takie nieprawdziwe zeznania świadek ten jeszcze podpisał.

Jeśli zaś chodzi o zeznania świadka K. K. , Sąd nie uznał ich za wiarygodne w tym zakresie , jakoby w tym czasie kiedy doszło do kradzieży parasola , osk. P. S. (1) przebywał wyłącznie w jej towarzystwie.

Po pierwsze , bowiem z uwagi na to , że K. K. jest konkubina oskarżonego to już z tych powodów do jej zeznań należy podchodzić z dużą dozą ostrożności , po wtóre nie potrafiła ona wskazać które to konkretnie dwa tygodnie przebywał u niej P. S. (1), wreszcie sam osk. P. S. twierdził że przebywał z nią przez cały czas „tylko” cztery dni. Wreszcie jej zeznania stoją w oczywistej i rażącej sprzeczności z zeznaniami M. S., P. S. (2) i H. S. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym.

W tym więc w stanie rzeczy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał bez żadnej wątpliwości , że oskarżony P. S. (1) był w posiadaniu przedmiotowego parasola , skoro sprzedał go P. S. (2) , to zaś oznacza , że musiał go wcześniej zabrać - skraść z terenu ogródka piwnego Pubu (...) w G. , skoro w żaden inny sposób nie można wytłumaczyć w jaki sposób wszedł on w jego posiadanie.

Dokonując zatem całościowej oceny materiału dowodowego, należy stwierdzić, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy i omówiony powyżej wskazuje jednoznacznie, że oskarżony ten dopuścił się popełnienia czynu karalnego.

Należy zatem wskazać, że oskarżony P. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia art. 119 § 1 kw. ten sposób, że :

w nocy z 4 na 5 sierpnia 2015 r. w G. powiatu (...) , z ogródka piwnego baru (...) przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia parasol oznaczony logo (...) o wartości nie większej niż 390 złotych na szkodę (...).

W ocenie Sądu nie może budzić wątpliwości, kwalifikacja prawna czynu, którego popełnienia dopuścił się oskarżony P. S. (1) , pomimo, że nie jest to czyn wskazany w a/o. Niemniej jednak niewątpliwie zabierając przedmiotowy parasol z terenu baru (...) P. S. (1) zamierzał go zabrać w celu przywłaszczenia , parasol ten zaś z pewnością był cudzą rzeczą ruchomą w rozumieniu przepisu art. 119 § 1 kw. W oparciu zaś o kserokopie faktury zakupu tego parasola przez pokrzywdzonego wynika , że jego cena netto wynosiła kwotę 390 zł. Natomiast zgodnie z brzmieniem znowelizowanego i obowiązującego w dacie czynu kodeksu wykroczeń jeśli wartość skradzionej rzeczy nie przekracza 1/4 najniższego wynagrodzenia, czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw. W roku 2015 najniższe wynagrodzenie wynosiło 1.750 złotych , a zatem jego 1/4 to kwota 437,50 zł , a więc dopiero powyżej tej kwoty czyn kradzieży jest przestępstwem.

Sąd przyjął wartość netto parasola mając na względzie , iż jest to korzystniejsze dla sprawcy , a z drugiej strony taka jest rzeczywista wartość tego parasola dla pokrzywdzonego w tej sprawie. Pokrzywdzonym bowiem jest podmiot nie będący osobą fizyczną , a więc ma on możliwość odzyskania podatku Vat po zakupie takiej rzeczy i rzeczywista strata w tym przypadku wynosiła wartość netto danej skradzionej rzeczy.

Przy wymiarze kary , Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących dotyczących osoby sprawcy –P. S. (1). Z tym, że podkreślić należy, że w zdecydowanej większości były to okoliczności obciążające, do których należy zaliczyć:

uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego P. S. (1) w przeszłości i to karalność za dokładnie takiego samego rodzaju czyny , popełnienie kolejnej kradzieży pomimo odbywania uprzednio kary pozbawienia wolności w zamkniętym zakładzie karnym.

Za jedyną zaś okoliczność łagodzącą , w ocenie Sądu należało uznać to, że oskarżony P. S. (1) w żaden bezprawny sposób nie utrudniał prowadzonego wobec niego postępowania karnego.

Łącząc wyżej wymienione okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 33 § 1 i 2 kw. , Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu P. S. (1) na podstawie art. 119 § 1 kk. kary dwudziestu pięciu dni aresztu jest adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu – przy czym spełni w stosunku do tego oskarżonego rolę wychowawczą i zapobiegawczą , czyniąc nadto zadość prewencji ogólnej.

Sąd uznał za konieczne wymierzenie oskarżonemu P. S. (1) najsurowszej kary z katalogu kar przewidzianych za to wykroczenie (areszt) i w górnej granicy ustawowego zagrożenia z powodów już powyżej wymienionych okoliczności obciążających mających zdecydowaną przewagę nad łagodzącymi , a dotyczącymi osoby osk. P. S. (1). Jeszcze raz należy podkreślić , że osk. P. S. jest osobą niepoprawną , pomimo kilkukrotnej karalności za kradzieże , w dalszym ciągu jest niepoprawny i dokonuje kolejnych kradzieży co oznacza , że proces jego resocjalizacji nie został jeszcze pozytywnie zakończony i musi być jeszcze kontynuowany w warunkach zamkniętego zakładu karnego.

Mając na uwadze , to że osk. P. S. (1) nie posiada żadnego majątku , w chwili obecnej przebywa w zakładzie karnym , posiada obowiązek alimentacyjny , Sąd uznał, iż zachodzą wobec niego podstawy do zwolnienia go od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzania mu opłaty .

Podstawę zaś prawną ku temu stanowiły , cytowane już w treści orzeczenia , przepisy art. 624 § 1 kpk. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Nadto Sąd na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r. poz. 615 , z późn. zm.) i przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz.1801) , a to § 17 ust. 2 pkt. 4 i § 20 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A.. T. M. łączną kwotę 1.344 zł. tytułem obrony z urzędu przed Sądem oskarżonego P. S. (1) , oraz dalszą kwotę 309,12 złotych tytułem podatku VAT.

W szczególności na sumę tę składa się kwota 840 złotych za postępowanie przed Sądem , oraz kwota 504 złotych za trzykrotne odroczenie rozprawy (łącznie 1344 złotych) + 23% tytułem podatku VAT.